

Arrest

nr. 278 984 van 19 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Verzoeker werd op 5 oktober 2022 tijdens een gecoördineerde actie geïnterpelleerd door de politie te Lennik.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 oktober 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Beveren in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ PAJOTTENLAND op 05/10/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

naam: S.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.55.LB.003671/2022 van de politiezone PZ Pajottenland ism sociale inspectie die later een PV zwartwerk zal opmaken.)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Betrokkene meent niet terug te kunnen gaan naar zijn thuisland omwille van problemen wegens bloedwraak. We stellen echter vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij meent pijn te hebben in de onderrug. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene verklaart bijgevolg hier te zijn om te werken en verklaart dat hij in het zonder enige toelating werk. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te reintegreren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.55.LB.003671/2022 van de politiezone PZ Pajottenland ism sociale inspectie die later een PV zwartwerk zal opmaken.)

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.55.LB.003671/2022 van de politiezone PZ Pajottenland ism sociale inspectie die later een PV zwartwerk zal opmaken.)

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben.

Betrokkene meent niet terug te kunnen gaan naar zijn thuisland omwille van problemen wegens bloedwraak. We stellen echter vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Hij meent pijn te hebben in de onderrug. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene verklaart bijgevolg hier te zijn om te werken en verklaart dat hij in het zonder enige toelating werk. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te reintegreren.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sedert wanneer hij in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV HV.55.LB.003671/2022 van de politiezone PZ Pajottenland ism sociale inspectie die later een PV zwartwerk zal opmaken.)

Betrokkene heeft geen stappen ondernomen om de vereiste machtigingen te bekomen om de beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit te voeren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E.V.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ PAJOTTENLAND en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, S.(...), N.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 06/10/2022 Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid:

E.V.(...),attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (3)

Brussel, 05.10.2022"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen.

Uit de uiteenzetting van de feiten blijkt, in casu, dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk is aangetoond.

Verzoeker werd zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een verwijdering wordt op 20 oktober 2022 vastgesteld (stuk 3).

Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zou komen en derhalve niet effectief kan zijn (RvV arresten nr 100.324 van 29 maart 2013, 100.113 du 28 mars 2013, 99 985 van 27 maart 2013).”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 oktober 2022 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Gezien de nakende terugleiding, die op 20 oktober 2022 in het vooruitzicht wordt gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 6 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: Verordening 2018/1806/EU), van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen (hierna: richtlijn 2003/109/EG), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3, 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 110^{quinquies} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), het rechtsbeginsel audi alteram partem, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Op basis van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze” .

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De verwerende partij beschikt van een discretionaire bevoegdheid om te beoordelen of de voorwaarden van het artikel 9bis vervuld zijn. Deze vrijheid is toch “geen vrijbrief voor een willekeurige on redelijke beslissing”. De redelijkheid van de beslissing is een grens aan dit beoordelingsvrijheid.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen bij gevolg leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 eist een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen. Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiseres de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

Op basis van deze formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, moeten individuele beslissingen formele gemotiveerd, dwz dat “de motieven die de beslissing schragen in de beslissing zelf moeten worden opgenomen” en dat, volgens art. 3 van de Wet van 1991, “de motivering in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze”.

Om afdoende te zijn, moeten de motivering juist, pertinent, concreet, precies en volledig zijn.

De kennelijk beoordelingsfouten kunnen leiden tot de vernietiging van een bestuurshandeling. Worden beschouwd als redelijk beslissingen die verstaanbaar, aanvaardbaar en aannemelijk zijn .

Het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij moet rekening houden met het familieleven en het hogere belang van de kinderen:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

B. In casu

Eerst onderdeel: schending van het artikel 3 van het EVRM

Uit de motivering van de bestreden beslissing, komt het uit dat de eiser het voorwerp maakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering naar zijn herkomstland, dat is Albanië.

Een verwijdering naar Tirana wordt op 20 oktober 2022 voorzien (stuk 3).

Indien bestreden beslissing niet geschorst zou zijn, de inhoud van bestreden beslissing is geen hindernis aan een verwijdering naar Albanië.

Uit een arrest van Uw Raad, uitgesproken in Algemene Kamer, van 8 februari 2018 nr 199.329, komt het uit dat niet alleen de beslissing van verwijdering (bevel om het grondgebied te verlaten), maar ook de beslissing van terugleiding naar de grens, die een verwijderingsbesluit is, zijn beslissingen die voor Uw Raad aanvechtbaar zijn, desgevallend in uiterst dringend noodzakelijkheid. Artikelen 12.1 en 13.2 van de terugkeerrichtlijn moeten inderdaad van toepassing zijn en moet de eiser over een effectief rechtsmiddel beschikken.

In casu, zou de uitvoering van de bestreden beslissing, de terugleiding naar Albanië, een schending maken van het artikel 3 EVRM.

In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat:

“Betrokkene meent niet terug te kunnen gaan naar zijn thuisland omwille van problemen wegens bloedwraak. We stellen echter vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan”.

Door dit te beweren, schendt de verwerende partij haar plicht om een zorgvuldige en serieuze analyse te maken van het risico van schending van artikel 3 EVRM.

Zelf als de eiser niet heeft een meer gedetailleerd uitleg van zijn vrees heeft kunnen leveren, verhindert dit niet dat de verwerende partij moest analyseren of de verwijdering van de eiser, een risico van schending van artikel 3 EVRM vormt.

De eiser verwijst naar het rapport van het CGVS van 8 februari 2018 (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/soedan-rapport>), dat de plichten van de Belgische overheden om artikel 3 EVRM te respecteren, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, heeft samengevat:

- “er bestaat een gedeelde verantwoordelijkheid tussen de betrokken persoon en de overheid die zijn situatie moet beoordelen. Die samenwerkingsplicht geldt nog meer ‘lorsque des sources fiables font état de pratiques des autorités—ou tolérées par celles-ci—manifestement contraires aux principes de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l’homme et des libertés fondamentales’ » ; - “Uit op zijn minst één arrest blijkt dat het niet indienen van een asielaanvraag de staat niet ‘ontslaat’ van een effectief onderzoek van een eventueel reëel risico. In een arrest stelt het Hof: ‘... quoi qu’il en soit, [...] il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l’homme telle que celle décrite ci-dessus, de s’enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement.’ Het Hof vervolgt: ‘Le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l’asile, eu égard aux circonstances de l’espèce, ne dispensait pas l’Italie de respecter ses obligations au titre de l’article 3’. Daarnaast heeft het Hof in een ander zaak beslist: ‘Or, eu égard au caractère absolu des articles 2 et 3 de la Convention, une renonciation à la protection qui en résulte pour l’individu concerné est peu concevable. Il s’ensuit que, indépendamment de l’attitude du requérant, les autorités nationales compétentes ont l’obligation d’évaluer d’office tous les éléments portés à leur connaissance avant de se prononcer sur l’expulsion de l’intéressé vers l’Iran.’ »

In een arrest M.A. t/ België van 27 oktober 2020 (nr 19656/18) heeft het EHRM herhaald dat indien de bewijslast op de rug van de vreemdeling ligt, moest wel de overheden een zorgvuldige analyse te maken van de elementen waarvan zij kennis gehad en rekening houden met de kwetsbaarheid van die vreemdeling die hem kan beletten om alle deze elementen te kunnen voorstellen:

« 51. Selon le CCE, un étranger qui craint d’être soumis à des traitements contraires à l’article 3 de la CEDH en cas d’éloignement vers un pays, doit, en ce qui concerne tant la situation générale dans ce pays que les circonstances propres à son cas, disposer de la possibilité matérielle de les faire valoir en temps utile. Il s’ensuit que l’OE doit se livrer, avant d’adopter un OQT, à un examen aussi rigoureux que possible des éléments touchant au respect de l’article 3 de la Convention, dont elle a ou doit avoir connaissance. Le CCE a décidé ainsi notamment à l’égard d’un ressortissant soudanais menacé d’être éloigné vers le Soudan (arrêt du 26 septembre 2017, chambres réunies, no 192.584).

52. Le Conseil d’État adopte le même point de vue : c’est lors de la prise d’un OQT que l’OE doit s’assurer que l’exécution de cette décision d’éloignement respecte l’article 3 de la Convention (arrêt du 28 septembre 2017, no 239.259 ; arrêt du 8 février 2018, no 240.691 ; arrêts du 29 mai 2018, nos 241.623 et 241.625). [...]

78. La Cour rappelle que, dans les affaires mettant en cause l’expulsion d’un étranger, elle se garde d’examiner elle-même les demandes de protection internationale ou de vérifier la manière dont les États contrôlent l’entrée, le séjour et l’éloignement des non-nationaux. Ce sont en effet les autorités nationales qui sont responsables au premier chef de la mise en œuvre et de la sanction des droits et libertés garantis et qui sont, à ce titre, tenues d’examiner les craintes exprimées par les requérants et d’évaluer les risques qu’ils encourent en cas de renvoi dans le pays de destination au regard de l’article 3. Cela résulte du principe de subsidiarité qui est à la base du système de la Convention (Paposhvili c. Belgique [GC], no 41738/10, § 184, 13 décembre 2016, et références citées) et auquel se réfère le Gouvernement (voir paragraphe 55).

79. Concernant la charge de la preuve dans les affaires d’expulsion, il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu’il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l’article 3 ; et 7 lorsque de tels éléments sont soumis, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à ce sujet (Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 129, CEDH 2008, F.G. c. Suède [GC], no 43611/11, § 120, 23 mars 2016, et J.K. et autres c. Suède [GC], no 59166/12, § 91, 23 août 2016).

80. En réalité, l’obligation d’établir et d’évaluer tous les faits pertinents de la cause pendant la procédure d’asile est partagée entre le demandeur d’asile et les autorités chargées de l’immigration (J.K. et autres c. Suède, précité, § 96).

81. Le demandeur d’asile est normalement la seule partie à pouvoir fournir des informations sur sa situation personnelle. Sur ce point, la charge de la preuve doit donc en principe reposer sur l’intéressé, lequel doit présenter, aussi rapidement que possible, tous les éléments relatifs à sa situation personnelle qui sont nécessaires pour étayer sa demande de protection internationale (J.K. et autres c. Suède, précité, § 96 ; voir également F.G. c. Suède, précité, § 125). Eu égard toutefois au caractère absolu des droits garantis par les articles 2 et 3 de la Convention, et à la situation de vulnérabilité dans laquelle se trouvent souvent les demandeurs d’asile, si un État contractant est informé de faits, relatifs à un individu donné, propres à exposer celui-ci à un risque de mauvais traitements contraires auxdites dispositions en cas de retour dans le pays en question, les obligations découlant pour les États des articles 2 et 3 de la Convention impliquent que les autorités évaluent ce risque d’office. Cela vaut spécialement pour les situations où il a été porté à la connaissance des autorités nationales que le demandeur d’asile fait

vraisemblablement partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements et qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (F.G. c. Suède, précité, § 127) ».

In casu, blijkt dat de eiser rechtstreeks heeft aangewezen dat hij een vrees had ten opzichte van zijn land van herkomst door een bloedwraak.

Dat de eiser “met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon” en “geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst” is geen adequate motivering en toont geen zorgvuldige analyse van het risico van schending van het artikel 3 EVRM.

Verwerende partij moet rekening houden met de context waarin de eiser werd gehoord en het feit dat hij niet de opportuniteit had om meer dan een “uiteenzetting” van zijn vrees voor te stellen en niet de mogelijkheid had om documenten voor te leggen.

Hij was inderdaad administratief aangehouden en na enkel een paar uren, werd reeds de bestreden beslissing genomen en betekend. Aangehouden bij de politie, beschikte de eiser niet over de opportuniteit om bijkomende documenten te brengen.

Hij werd bovendien niet geïnformeerd van de nood om meer dan deze uiteenzetting van zijn vrees te voorstellen. Verzoekende partij heeft tot op heden geen kopie van het administratieve dossier ontvangen, ondanks haar verzoek (stuk 6) en beschikt niet over het kopie van het formulier recht om gehoord te worden maar stelt vast dat in het formulier dat aan andere vreemdelingen werd overgemaakt, wordt de vraag als volgt geformuleerd “om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland / naar het land waar u internationale bescherming (asiel) vroeg”, dat er 3 lijnen zijn om te beantwoorden, wat blijkbaar aanwijst de nood op geen gedetailleerd antwoord te geven.

Dit formulier wijst niet aan de nood om de vrees te staven met bewijsstukken. Het is bijgevolg conform met dit formulier dat de eiser heeft uiteengezet te vrezen om naar zijn land van herkomst terug te keren omwille van een bloedwraak, zonder meer details te bekomen. De eiser werd bovendien niet met de bijstand van een Albanese tolk gehoord.

In het kader van huidig verzoekschrift, wenst de eiser benadrukken dat hij Albanië verliet zeventien jaar geleden door vrees voor vervolging, dat hij sindsdien in Italië verbleef. Zijn oom werd in Albanië vermoord. Zijn oom, M.(...) G.(...), was een politieagent. Hij werd vermoord door een zeker T.(...) M.(...) uit wraak, omdat hij hem vroeger had aangehouden. De eiser legt documenten neer waaruit blijkt dat zijn familieleden betrokken is in een bloedwraak (stuk 7).

De eiser wenst evenals aan te wijzen dat indien hij nog geen VIB heeft ingediend, het is door het feit dat hij aan het wachten was voor bewijsdocumenten die hij net ontvangen heeft en dat het verzoek in de komende dagen ingediend zal worden. Gezien het feit dat de eiser administratief aangehouden is, het feit dat hij niet de mogelijkheid had om zijn situatie verder te staven, en gelet op het feit dat de eiser wel een schending van het artikel 3 EVRM heeft aangevoerd, moest de verwerende partij een serieuze en zorgvuldige analyse te maken van dit risico van schending van artikel 3 EVRM in de bestreden beslissing zelf, wat zij kennelijk niet gedaan heeft.

Tweede onderdeel: schending van het artikel 8 EVRM

De eiser wenst te benadrukken dat zijn verwijdering naar Albanië een schending van het artikel 8 EVRM vormen, gezien hij daar geen enige connecties meer heeft. Hij verliet Albanië zeventien jaar geleden en verblijft sindsdien in Italië, bekend als N.(...) G.(...). Hij heeft recent de naam van zijn echtgenoot, S.(...), genomen, conform met de Albanese wet. Hij beschikt over geen enige familiaal en sociaal leven in Albanië, zal geen mogelijkheid hebben om een werk te vinden, om zich te vestigen,... Deze inmenging is nog groter dat bestreden beslissing samen met een inreisverbod van twee jaar werd betekend.

Derde onderdeel: schending van het artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het artikel 7, 1° en 8° van de vreemdelingenwet.

1. De verzoekende partij vast dat hij wel in het bezit was “van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel op het moment van zijn arrestatie”.

Verzoekende partij heet nochtans via zijn raadvrouw de dag van de arrestatie (5 oktober 2022) aan de DVZ, kopie van het paspoort en van de inreisstempel dd. 25 augustus 2022 aan de verwerende partij overgemaakt (stuk 5). Conform met de verordening (eu) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, is de eiser vrijgesteld van de plicht om een visum te bezitten. Hij beschikt bijgevolg van een recht op binnenkomst.

Hij was op het moment van zijn aanhouding sinds minder dan 90 dagen op het Belgische grondgebied aanwezig.

Er werd geen termijn voor het vrijwillige vertrek gegeven omdat, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, zou er een risico op onderduiken bestaan en zou de eiser een bedreiging voor de openbare orde zijn. Verwerende partij stelt inderdaad dat de eiser betraapt werd op zwartwerk en dat een PV door arbeidsinspectie opgesteld zal zijn. Het feit dat er een risico bestaat op onderduiken is

gegrond op het feit dat de eiser geen verblijfsaanvraag heeft ingediend binnen de voorziene termijn. Verzoekende partij beschouwt dat de beslissing gegrond is op motieven die niet uit het administratieve dossier kunnen geverifieerd worden. De eiser wenst het plegen van zwartwerk te bestrijden.

Tot op heden, is die conclusie gebaseerd op geen enige stavingstuk, zodat het feit dat de eiser een bedreiging voor de openbare orde een gewone bewering is, dat niet in recht noch in feit gegrond is. Het feit dat er een risico bestaat op onderduiken is noch minder gebaseerd op elementen van het dossier. Dat in ieder geval, het feit dat de eiser in illegaal verblijf is niet afdoend om te kunnen beschouwen dat een risico op onderduiken bestaat. Dat de motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet begrijpelijk en niet adequaat. Dat door het beweren dat de eiser een bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico op onderduiken toont, zonder dit te gronden op duidelijke elementen, heeft de verwerende partij het artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet geschonden. Door te beweren dat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in onderschikt verband uitoefent, schendt ook de bestreden beslissing het artikel 7, al. 1, 8° van de vreemdelingenwet.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere een kopie van zijn Albanese paspoort op naam van S, mailberichten van zijn raadvrouw aan de verwerende partij, een kopie van een Albanees vonnis betreffende de bloedwraak en een kopie van zijn Albanese paspoort op naam van G. (Verzoekschrift, bijlagen 4-8).

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 47 van het Handvest, van de van de Verordening 2018/1806/EU, van de richtlijn 2003/109/EG, van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 2, 3 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 110^{quinquies} van het vreemdelingenbesluit. Verzoeker laat immers na in zijn middel concreet toe te lichten op welke wijze hij deze diverse rechtsnormen geschonden acht. Het louter opsommen van Europeesrechtelijke verdragsbepalingen en richtlijnen, naast artikelen uit de nationale regelgeving inzake migratie, zonder deze op het individuele geval toe te passen, is geen rechtsmiddel. Een middel bestaat uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel naar het oordeel van de verzoeker door het bestreden besluit wordt geschonden (cf. RvS 28 april 2010, nr. 203.327).

3.3.3. Het beginsel “*audi alteram partem*” als beginsel van behoorlijk bestuur, houdt in dat in beginsel tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen (cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.623).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze

omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, en meer specifiek artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)”

3.3.9. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 5 oktober 2022 te Lennik geïnterpelleerd door de politie. Hij bleek toen enkel in het bezit te zijn van een Albanese identiteitskaart. Verzoeker werd gehoord door een immigratieambtenaar van DVZ en verklaarde niet te weten sedert wanneer hij in België is en bevestigde uitdrukkelijk dat hij in België is om ‘in het zwart’ te werken. Hij ontkende een relatie, kinderen of familieleden in België te hebben en zei dat zijn ouders nog in zijn land van herkomst verblijven. Qua gezondheidsproblemen gaf hij te kennen pijn in de onderrug te hebben. Hij wilde niet terugkeren naar Albanië omwille van problemen wegens ‘bloedwraak’, maar had nergens in Europa een verzoek om internationale bescherming ingediend en was blijkbaar nergens anderszins geregistreerd, hetgeen wordt bevestigd omdat de gegevens van verzoeker een ‘no-hit’ opleverden.

3.3.10. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn middel niet in slaagt de pertinente vaststelling aan het wankelen te brengen dat hij *“op het moment van zijn arrestatie”* (eigen onderlijning) *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel”*. Verzoeker bleek immers bij zijn interpellatie enkel in het bezit van zijn Albanese identiteitskaart en verklaarde niet te weten sedert wanneer hij in België verbleef. Door thans aan zijn verzoekschrift een mailbericht van zijn raadvrouw met kopieën van zijn paspoorten toe te voegen, bevestigt verzoeker eigenlijk de gedane vaststelling dat hij op het moment van zijn interpellatie geen *“houder (...) (was) van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Door *a posteriori* kopieën van paspoorten neer te leggen (Verzoekschrift, bijlagen 4 en 8), op twee verschillende namen (S. en, G.), die respectievelijk aan verzoeker werden uitgereikt op 18 september 2019 en 21 juli 2022, toont verzoeker de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Deze stukken werden immers niet ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris voorgelegd, zodat er evenmin wordt aangetoond dat er sprake is van een onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek. Het is bovendien uiterst bevreemdend dat verzoeker zou beschikken over twee geldige Albanese paspoorten die verschillende *personalia* bevatten, één op naam van S. N. en één op naam van G. N. Verzoeker stelt dat hij de naam van zijn echtgenote heeft aangenomen, maar deze naamswijziging wordt evenmin gestaafd. In weersprek van verzoekers beweringen kan op basis van deze stukken onmogelijk worden nagegaan of hij ‘een recht op binnenkomst’ kan genieten, zoals hij nochtans in zijn derde middelonderdeel beweert. De kopieën bevatten één bladzijde van het meest recente paspoort met een binnenkomststempel op datum van 25 augustus 2022, maar bevatten geen kopie van de andere bladzijden van dit paspoort. Dit sluit ook geenszins uit dat verzoeker met één van deze beide paspoorten reeds eerder het Schengengrondgebied betrad en de wettelijke termijn van 90 dagen heeft overschreden.

3.3.11. Waar verzoeker kritiek levert op het gegeven dat hem in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, dient te worden aangestipt dat deze mogelijkheid in beginsel slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel (RvS 1 september 2022, nr. 254.377). Op grond van het risico op onderduiken zag de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* af van het toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek. Hierdoor wordt verzoeker momenteel aan dwanguitvoering blootgesteld. In het kader van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan verzoeker deze uitvoeringsmodaliteit dus wel op nuttige wijze aanvechten.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...)”*

Het ‘risico op onderduiken’ werd blijkens de bestreden beslissing vastgesteld aan de hand van volgende criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet:

*“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
(...)”*

*3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
(...)”*

Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststellingen dat hij *“(niet) kan (...) aantonen sedert wanneer hij in België verblijft”* en dat *“(niet) blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren”*, noch de vaststellingen dat hij *“zich niet (heeft) aangemeld bij de gemeente”*, dat hij *“geen arbeidskaart of single permit”* bezit.

Verzoeker verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris uit te gaan van een bewering zonder stavingsstuk. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 5 oktober 2022 tijdens een gecoördineerde actie van de politie (samen met de sociale inspectie en DVZ) werd geïnterpelleerd en zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij hier in het zwart werkt. Verzoeker miskent in zijn middel de bewijswaarde van zijn bekentenis. De inspecteur van de politie, die aanwezig was bij de gecoördineerde actie, stelde in het administratief verslag vast dat *“betrokkene geen verblijfsrechten heeft in België en illegaal tewerkgesteld is”* en dat de sociale inspectie dienaangaande een proces-verbaal zal opstellen. Verzoeker toont niet aan dat het alsnog vereist zou zijn dat het proces-verbaal van de sociale inspecteur aan het administratief dossier zou worden toegevoegd. Verzoeker en de Dienst Vreemdelingenzaken zijn immers in beginsel geen betrokken partij bij overtredingen van het sociaal strafrecht die door de sociale inspectie ten aanzien van een bepaalde werkgever worden vastgesteld. In elk geval weerlegt verzoeker de beschikbare concrete informatie niet die blijkt uit het administratief verslag. Bijgevolg toont hij niet aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 7, eerste lid, 8° en/of artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. De gedane vaststellingen laten toe te concluderen dat verzoeker zich wel degelijk heeft bezondigd aan zwartwerk waardoor hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.3.12. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het beginsel *“audi alteram partem”*, mist zijn middel feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie op 5 oktober 2022 in de mogelijkheid werd gesteld om bij de immigratie-ambtenaar eventuele bezwaren tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst naar voor te brengen. Het gegeven dat dit slechts een summier verhoor betreft, zoals de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting aangeeft, betekent niet dat verzoeker niet in staat was daarin voldoende informatie te verschaffen omtrent eventuele obstakels naar aanleiding van een eventuele verwijderingsmaatregel.

3.3.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). De bewijslast in uitwijzingszaken ligt in beginsel bij de verzoeker, die een begin van bewijs moet aanbrengen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de maatregel ten uitvoer zou worden gelegd, zou worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM (EHRM 23 augustus 2016 *J.K. e.a. t. Zweden* (GK), nr. 59166/12, §§ 91-92). Degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie enkel te kennen gaf niet naar Albanië te kunnen terugkeren omwille van “*problemen wegens bloedwraak*”. Deze vage bewering van verzoeker is onvoldoende concreet. Verzoeker heeft geen enkele precisering verschaft over de betrokken clans of de aanleiding van de bloedwraaksituatie. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“(...)

Betrokkene meent niet terug te kunnen gaan naar zijn thuisland omwille van problemen wegens bloedwraak. We stellen echter vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Hij geeft geen concrete elementen met betrekking tot de vrees die hij verklaart te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, noch legt hij uit waarom hij aan een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen worden onderworpen. Om te kunnen concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, moet de betrokkene aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een ernstig en actueel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet deugdelijk zijn. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar een rapport van het CGVS en aantal gevallen uit de rechtspraak waarin er betrouwbare bronnen werden aangebracht die getuigen van een algemene situatie in het land van herkomst die strijdig kan zijn met het EVRM. Verzoeker heeft evenwel nooit dergelijke betrouwbare landeninformatie aangebracht en heeft evenmin concrete persoonlijke elementen aangebracht, behoudens een loutere bewering dat hij problemen zou kennen in zijn land van herkomst wegens bloedwraak. Thans voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een kopie van een vonnis uit Albanië van 2001 dat betrekking heeft op een zekere T. M., een overzicht van een aantal familieleden van verzoeker en documenten van het ‘Komiteti I Pajtimt Mbarëkombëtar’ van 10 oktober 2022 (Verzoekschrift, bijlage 7). Deze elementen werden nooit ter beoordeling voorgelegd aan de gemachtigde van de staatssecretaris en bevatten geen duidelijke link met de persoon van verzoeker. Verzoeker heeft bij zijn gehoor de voorgehouden bloedwraakproblemen niet in het minst verduidelijkt of in verband gebracht met de familie M. Daargelaten de vraag welke bewijswaarde kan worden toegedicht aan documenten van de ‘verzoeningscommissie’, kan op basis van de naderhand aangeleverde stukken evenmin worden besloten dat er in hoofde van verzoeker anno 2022 een daadwerkelijk risico zou bestaan op een schending van artikel 3 van het EVRM. In zijn verzoekschrift kondigt verzoeker aan dat hij een verzoek om internationale bescherming zal indienen, maar uit niets blijkt dat hij dit ondertussen zou hebben gedaan. Terloops wijst de Raad erop dat zijn vrees bij terugkeer omwille van een bloedwraaksituatie, die blijkbaar al twee decennia aansleept, moeilijk te rijmen valt met recente verblijf in zijn land van herkomst (vóór zijn beweerde inreis in het Schengengebied op 25 augustus 2022) en het herhaaldelijk aanvragen van reisdocumenten in de afgelopen jaren. Verzoeker heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Albanië een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in

de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

In een tweede onderdeel van zijn middel betoogt verzoeker dat zijn verwijdering naar Albanië een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM omdat hij geen familiaal en sociaal leven heeft in Albanië en geen mogelijkheid heeft om er werk te vinden of zich te vestigen. Nochtans blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij geen familie heeft in België of elders in Europa en dat zijn ouders nog in Albanië verblijven. In zijn tweede middelonderdeel zet verzoeker uiteen dat hij zeventien jaar geleden naar Italië vertrok en sedertdien aldaar verblijft en dat hij de naam van zijn echtgenote heeft overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze historiek niet staft middels de voorlegging van verblijfsdocumenten uit Italië of persoonsgegevens van zijn echtgenote. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hij een beschermenswaardig privé- of gezinsleven zou hebben in België dat zich zou verzetten tegen een verwijdering.

3.3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot een beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van het beginsel *“audi alteram partem”* aangezien hij wel degelijk werd gehoord. Er werd ook geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De uitvoering van de bestreden beslissing zal een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg hebben voor eisende partij.

Verzoekende partij dat door een te strikte en te restrictieve toepassing te maken van het principe van “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, terwijl de eiser kennelijk serieuze middelen toont dat de bestreden beslissing illegaal is, wordt hij belemmert om de aangevoerde elementen te zien beoordelen.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van het artikelen 3 en 8 EVRM als verzoeker naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren.

De beslissing zal evenals een schending van het artikel 3 EVRM vormen. De eiser vreest inderdaad voor zijn leven indien hij zou naar Albanië terugkeren, gezien hij betrokken is in een bloedwraak.

Het is dan ook duidelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan eisende partij een onmiskenbaar ernstig nadeel die moeilijk te herstellen is, zal berokkenen.

In deze omstandigheden moet het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen worden beschouwd.”

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. Verzoeker koppelt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wederom uit verzoeker de bewering dat hij bij een terugkeer naar Albanië vreest voor zijn leven omwille van de bloedwraak waarin hij is verwikkeld, maar bij

de bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker dit risico niet aannemelijk heeft gemaakt. Wat zijn recht op privé- en familieleven betreft, heeft verzoeker geen bindingen in België aangetoond, waardoor het aangevoerde nadeel niet als moeilijk te herstellen kan worden gekwalificeerd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN